

PHẬT THUYẾT THẬP THIỆN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 03/10/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 83

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ mười ba, hàng thứ hai từ dưới lên:

Lìa tâm tham cầu mà hành bố thí thì thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt; hết thấy mọi thứ đều dùng trí tuệ để buông xả; tín giải vững chắc, có đủ uy lực lớn.

Điều đầu tiên trong ba điều thiện của ý trong thập thiện là không tham. “*Lìa tâm tham cầu*”, tham cầu là phiền não căn bản của tất cả chúng sanh, là thứ nghiêm trọng nhất trong tam độc. Sân giận, tham không được nên mới sân giận; nếu tất cả đều có thể tham được thì sao họ có thể sân giận? Cho nên, suy cho cùng chính là một chữ “tham” này. Phật dạy Bồ-tát điều đầu tiên là bố thí; bố thí độ tham lam keo kiệt. Bố thí là có thể xả, vậy có thể đoạn sạch gốc của phiền não, nếu không đoạn sạch cái gốc này thì vĩnh viễn không thể vào cửa Phật, đạo lý và sự thật này, chúng ta đều phải hiểu rõ. Cho nên, nếu chúng ta muốn khế nhập cảnh giới của Phật thì buộc phải xả bỏ tham lam keo kiệt. Phạm vi của tham lam keo kiệt vô cùng rộng, học Phật rồi, xả hết pháp thế gian rồi, nhưng lại tham Phật pháp, vậy thì chưa xả tâm tham, chỉ là đổi đối tượng mà thôi. Như vậy có thể vào cửa Phật hay không? Vẫn không thể vào cửa Phật. Phật dạy chúng ta xả tâm tham lam keo kiệt, không phải dạy chúng ta đổi đối tượng. Tham muốn Phật pháp, quả báo vẫn là phước báo, là phước báo hữu lậu trong tam giới. Lậu là gì vậy? Phiền não là lậu. Phiền não của bạn không đoạn thì là hữu lậu. Phật pháp là thiện pháp, cho nên bạn được phước, có thể thành tựu phước đức của bạn chứ không hề liên quan đến công đức. Công đức là xả tham sân si thì mới gọi là công đức; xả tham sân si thì tất cả thiện pháp mà bạn đã tu là công đức chân thật, không xả tham sân si thì không được.

Chúng ta quan sát tỉ mỉ người khác, rồi xoay trở lại xét bản thân mình. Tự mình nhìn tật xấu của chính mình thì rất khó phát hiện, dù cho có phát hiện cũng không thể quan sát tỉ mỉ, chỉ sơ suất qua loa, không dễ dàng làm được quán chiếu

tỉ mỉ. Người biết tu hành không có gì khác là họ có thể nhìn thấy người khác bèn lập tức soi lại chính mình, loại người này tiến bộ rất nhanh, thành tựu cũng lớn. Người ngu si chỉ nhìn thấy tật xấu của người khác, không biết tật xấu của mình, cho nên vĩnh viễn không ra khỏi lục đạo luân hồi. Người ngu si khởi tâm động niệm thì đặt lợi ích của chính mình lên hàng đầu, đặt lợi ích của người khác ở hàng thứ hai, thứ ba, thứ tư. Người giác ngộ thì đặt lợi ích của người khác lên hàng đầu, hoàn toàn không nghĩ đến lợi ích của mình, đây là Bồ-tát, người này mới có thể vào được cửa Phật. Phạm vi của tham cầu thật là quá rộng, tóm lại mà nói thì khởi tâm động niệm nếu có ý niệm vì bản thân thì trong đó có tham cầu. Cho nên, sự tham cầu đã bao hàm tất cả ác nghiệp, nó là gốc rễ của tất cả ác nghiệp, căn nguyên là ở chỗ này.

Ở đây Phật dạy chúng ta đầu tiên là xa lìa tâm tham. Không có tâm tham cầu mà hành bồ thí, đây là chư Phật Bồ-tát làm, một mảy may tâm tham cầu cũng không có, niệm niệm đều vì chúng sanh, nhất định không vì chính mình. Nếu có một mảy may tâm tham cầu thì xin nói với các vị rằng chắc chắn không sanh trí tuệ, đoạn sạch phiền não mới sanh trí tuệ; có tâm tham cầu thì dù có học nhiều đến đâu, nhà Phật gọi là thế trí biện thông, người này không sanh trí tuệ. Trí tuệ là từ trong tâm thanh tịnh mà sanh ra, ở trong tâm thanh tịnh hoàn toàn không có tham sân si mạn. Chúng ta cầu trí tuệ thì phải biết, nếu chúng ta không xả thì nhất định không có được tâm thanh tịnh. Không có tâm thanh tịnh thì bạn không có tâm bình đẳng, cũng không có tâm từ bi, nhà Phật nói những danh từ này, danh từ nghe rất hay, bạn có thể thường nói nơi cửa miệng, nhưng cảnh giới của bạn nhất định là cảnh giới của phàm phu, bạn nhất định không thể khế nhập. Hay nói cách khác, bạn giúp đỡ người khác sẽ có hạn, vì sao vậy? Vì giúp chính mình còn giúp không nổi, niệm Phật cũng không thể vãng sanh.

Vì sao niệm Phật cũng không thể vãng sanh? Các bạn đã xem trong phẩm Ba Bậc Vãng Sanh: “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, bạn chưa phát tâm Bồ-đề. Trong tâm Bồ-đề không có tham sân si, có một mảy may ý niệm tham sân si thì không phải tâm Bồ-đề, bạn vẫn là tâm luân hồi, bạn vẫn là tâm phàm phu. Tâm luân hồi thì tạo nghiệp luân hồi, dùng tâm luân hồi tu tích tất cả thiện pháp thì ở trong tam giới lục đạo hưởng phước, được phước báo, đó thật sự là trên thì làm vua trời, dưới thì làm người quyền quý ở nhân gian, bạn chỉ có thể được quả báo này. Chúng ta huân tu Phật pháp đã lâu, hiểu rất sâu chân tướng sự thật này, trong tam giới cho dù làm đến Ma-hê-thủ-la thiên vương thì vẫn chưa thể thoát khỏi luân hồi; hay nói cách khác, đây không phải là biện pháp cứu cánh.

Sự thù thắng của Phật pháp chính là cứu cánh viên mãn, thế nhưng đức Phật chỉ có thể chỉ dạy chúng ta, chứ chẳng thể tu hành thay cho chúng ta được, Phật gia trì cho chúng sanh, bảo hộ chúng sanh chính là ở dạy học.

Hôm qua có đồng tu hỏi tôi về sám hối. Chúng ta làm việc có lỗi, ở trước Phật Bồ-tát chí tâm sám hối thì có thể tiêu trừ nghiệp chướng được hay không? Tôi nói thật với họ là không thể được, đó là hình thức. Bạn làm bao nhiêu việc lỗi lầm, ở trước Phật Bồ-tát phát lộ sám hối cũng vô ích. Sám hối như thế nào mới có tác dụng? Trước đây đại sư Chương Gia nói với tôi rằng: “Sau không phạm nữa”, như vậy mới hiệu quả. Bạn biết lần này sai rồi, lần sau sẽ không phạm lỗi lầm giống như vậy nữa, đây gọi là chân thật sám hối. Nhà Phật gọi là sám hối, nhà Nho gọi là “không phạm lỗi hai lần”, đều có ý nghĩa như nhau. Lỗi lầm chỉ có thể phạm một lần, không được lặp lại, nếu lặp lại thì nhà Phật gọi là “bất thông sám hối”. Ở trước Phật Bồ-tát phát nguyện sám hối, bản thân sau đó tạo tiếp, đó chẳng phải là lừa Phật Bồ-tát hay sao? Tội càng thêm tội. Bạn nói mà không giữ lời, sau khi nói xong bạn vẫn phạm, Bồ-tát bằng đất, bằng gỗ mà bạn cũng nhẫn tâm đi lừa gạt các ngài, bạn thử nghĩ xem, tâm của bạn như thế nào? Bạn sao có thể được Phật Bồ-tát bảo hộ? Đây là việc chẳng thể có. Trong Phật pháp, một mảy may mê tín cũng không có, mỗi câu nói với bạn đều là lời chân thật, chúng ta phải hiểu được. Cho nên nhất định phải biết sửa lỗi làm mới, vĩnh viễn không phạm lỗi lầm giống như vậy. Nếu như một ngày có thể sửa một lỗi lầm, hết lòng nỗ lực sửa đổi, vậy thì ba năm sau người này là thánh nhân, đây là thật, không phải giả.

Vì sao có người có thể thành thánh, thành hiền, thành anh hùng hào kiệt? Không có gì khác chỉ là biết sửa lỗi mà thôi. Sửa lỗi từ trên căn bản, chính là sửa từ trên tâm tham cầu, đối với tất cả pháp thế xuất thế gian đều không tham cầu. Nếu bạn làm được như thế thì tất cả pháp thế xuất thế gian bạn đều đạt được một cách viên mãn. Thật kỳ lạ, đạt được một cách viên mãn, tại sao vậy? Vọng tâm của bạn hết rồi thì chân tâm viên mãn hiện tiền, tất cả pháp thế xuất thế gian đều là do chân tâm hiện ra, tất cả pháp thế xuất thế gian, đâu có pháp nào mà bạn không thông đạt? Không có đạo lý này. Thế nên bạn muốn tham, bạn vĩnh viễn không thể tham mà có được, cái mà bạn có được rất có hạn; bạn vừa buông xuống tâm tham thì thứ gì cũng đạt được cả. “Xả đắc”, danh từ này là của Phật giáo, xả rồi thì sẽ được, bạn xả bao nhiêu thì được bấy nhiêu, bạn không chịu xả thì chẳng được gì cả. Bạn có thể đem hư không pháp giới thả đều xả hết thì sẽ có được hư không pháp giới một cách viên mãn. Vì sao họ có thể thành pháp thân đại sĩ, vì

sao có thể chứng Phật quả viên mãn? Không có gì khác, là xả đắc mà thôi. Lời của Phật nói rất đơn giản, rất rõ ràng, rất sáng tỏ, đích thực là đơn giản tường tận, vấn đề là chúng ta nghe xong có hiểu hay không? Có hiểu được ý này hay không?

Hai câu phía trước, *“thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt”* là lời nói chung. Bốn câu tiếp theo là quả báo riêng biệt, nói riêng về không tham mà hành bố thí. *“Hết thấy mọi thứ đều dùng trí tuệ để buông xả”*, buông xả chính là buông xuống, là trí tuệ đích thực. Tại sao người thế gian không chịu buông xuống? Vì không có trí tuệ. Họ vẫn là tự tư tự lợi, cho nên họ không thể buông xuống. Trí tuệ đích thực có được từ trong tâm thanh tịnh, khai trí tuệ rồi thì thông đạt viên mãn tất cả pháp thế xuất thế gian.

Các bạn xem “Ảnh trần hồi ức lục”, pháp sư Đàm Hư kể về vị pháp sư phơi nển. Bạn xem, vị pháp sư này không biết chữ, chưa từng đi học, làm hương đăng ở trong tự miếu, thầy là người thật thà, thường hay bị người ta gạt. Đạo hữu đồng tu trêu chọc thầy, họ nói với thầy: “Thầy hương đăng, tháng 6 rồi đó, thầy nhìn xem, mọi người đều phơi quần áo, nển của thầy cũng nên đem đi phơi đi, không phơi sẽ bị mốc đấy.” Bạn xem thầy ấy rất ngốc, đã đem hết nển ra ngoài sân để phơi, phơi xong thì đều bị chảy nước hết. Thời khóa tối, khi thấp nển thì chỉ có bắc nển, còn sấp thì không còn nữa. Thầy duy-na nhìn thấy rất bức mình, nói: “Thầy làm trò gì vậy?” “Họ bảo tôi đi phơi nển, tôi bèn phơi, phơi xong thì biến thành như thế này đây.” Sau thời khóa tối, thầy duy-na bèn đem sự việc trình với lão hòa thượng và nói không nên để thầy ấy làm hương đăng nữa. Lão hòa thượng thương thầy là người thật thà, bèn gọi thầy lên mà bảo rằng: “Thầy không cần làm hương đăng nữa, thầy hãy đến chùa Dục Vương lấy xá-lợi của Thích-ca Mâu-ni Phật, một ngày thầy lấy 3.000 lay.” Thầy ấy rất thật thà mà tu khổ hạnh, thầy nghe lời mỗi ngày lấy 3.000 lay, lấy được ba năm thì khai ngộ. Thầy có thể làm thơ, làm kệ, giảng kinh thuyết pháp, mặc dù thầy chưa hề học qua.

Vì sao thầy ấy làm được? Vì đã khai trí tuệ, giống như đại sư Huệ Năng vậy. Vì vậy thầy không phải là lười học ghi nhớ, không phải do người khác dạy thầy; lúc này học cái gì cũng nhanh, vì chướng ngại không còn nữa. Chúng ta hiện nay học cái gì cũng khó khăn như vậy, chướng ngại trùng trùng, không khai trí tuệ, tâm không thanh tịnh, đạo lý là như vậy. Con người của thầy ấy thật thà, tâm thanh tịnh, khó khăn của thầy chúng ta hiện nay hiểu rõ, thầy không có phiền não của người thông thường, thầy ấy chỉ có vô minh che đậy chính mình. Lão hòa thượng dạy thầy phương pháp này hay. Thầy một lòng một dạ đi lấy Phật, mỗi ngày lấy 3.000 lay, ý niệm gì cũng không có. Lấy Phật là tu định, tu tâm thanh

tịnh, tu tâm chân thành. Một khi khai ngộ thì pháp thể xuất thể gian thấy đều thông đạt. Cho nên có trí tuệ thì mới có thể xả, không có trí tuệ thì không chịu xả. Trí tuệ càng lớn thì bạn xả càng nhiều. Người không chịu xả chắc chắn là không có trí tuệ.

Tiếp theo nói: *“Tín giải vững chắc, có đủ uy lực lớn.”* Tín và giải đều là đối với Phật pháp; đối với những điều mà Thích-ca Mâu-ni Phật hay chư đại Bồ-tát nói, họ có lòng tin vững chắc, họ hiểu rõ ràng tường tận. “Uy lực lớn” chính là 18 pháp bất cộng, bốn vô sở úy trên quả địa Như Lai, họ tuy không phải ở trong cảnh giới của quả địa Phật, họ là Bồ-tát, Bồ-tát cũng có 18 pháp bất cộng và bốn vô sở úy, nhưng chưa được viên mãn bằng quả địa Như Lai. Giống như ánh sáng mặt trăng, ánh sáng của Như Lai là trăng tròn, còn ánh sáng của Bồ-tát là trăng mỏng hai, mỏng ba, cho đến mười bốn, nhưng là ánh sáng chân thật, không phải giả. Đây là trí tuệ bát-nhã của tự tánh hiện tiền, là uy lực lớn thật sự, có thể tự độ, tức tự mình ra khỏi lục đạo, vượt qua mười pháp giới; có thể độ tha, tức là có năng lực giáo hóa tất cả chúng sanh.

Vào thời xưa, đại sư Huệ Năng đã làm ra tám gương cho chúng ta thấy. Pháp sư Trì Luật là người ở những năm đầu Dân Quốc, cuối triều nhà Thanh, cách chúng ta hiện nay vẫn chưa đầy một thế kỷ, cũng đã làm ra tám gương tốt cho chúng ta thấy, chúng ta có thể tin hay không? Điều này ở trong Phật pháp gọi là “tác chứng chuyển”, họ đến để làm chứng minh cho chúng ta thấy. Ngày nay, điều quan trọng nhất là chúng ta phải xả được, xả thập ác nghiệp, buông xuống giết, trộm, dâm, dối, nói ly gián, nói thô ác, nói thù dật, tham sân si mạn, thấy đều phải buông xuống, đây là xả. Bạn xả thập ác thì sẽ được thập thiện. Dùng thập thiện vào trong Bồ-tát đạo thì bạn là Bồ-tát đích thực, bạn không phải giả, những điều mà bạn tu học đều là đức hạnh viên mãn vững chắc, đây là điều mà chúng ta phải hết lòng nỗ lực tu học. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.